

mulig kunde erhverve enkelte eller flere af de nu bestaaende Fattiggaarde; der bedre egnede sig til Arbejdsanstalter end til Førgelsesanstalter, thi det er jo saaledes, at der er mange Steder, hvor man vistnok har oprettet for mange af den Slags Anstalter, om de just ikke staa tomme — det vilde være heldigt, naar det var Tilfældet — men paa den anden Side er det jo saaledes, at de Kommuner, der have forbygget sig paa disse Anstalter, søge saa vidt muligt at faae alle deres Fattige ind i disse Anstalter, enten de passe for dem eller ikke, for at ikke Driften af disse Anstalter skal give et større Understud. Altsaa, jeg har foreslaaet nogle Forandringer med Hensyn til Førgelsesmaaden. De mindre væsentlige Forandringer skal jeg ikke opholde mig ved. Med Hensyn til Fattigvæsenets Arveret eller Tilbagebetalingsret efter Afsøde, der jo tidligere har været forskjellig for Kjøbenhavn og Landet, har jeg fastslaaet ensartede Bestemmelser baade for Kjøbenhavn og de øvrige Dele af Landet. Tidligere har det været saaledes, at ifølge Planen af 1799 kunde Kjøbenhavn ikke alene gjøre Fordring gjældende i Dødsboet, men ogsaa i Arveboet, og i visse Tilfælde overfor Hospitalerne kunde der ikke alene gjøres Fordring paa de for den Trængende udlagte Kapital, men ogsaa alle Vedkommendes Eiendele kunde beslaglægges. Det forekommer mig at være uretfærdigt, at man fordrer Mere, end man i Virkeligheden har udlagt for den Trængende. Med Hensyn til Tilbagebetalingen af nydt Fattigunderstøttelse; da er det min Mening, at man i visse Tilfælde har været temmelig haard, thi Alt, hvad man skal refundere, betragtes som fast offentlig Understøttelse, og det har til Følge, at Vedkommende mister sin Valgret og altsaa bliver ude af Raadighed over sit Bo. Jeg har med Hensyn til Hjærjel efter Jordemoder og Budsendelse til Væger foreslaaet, at saadanne Afgifter til Kommunen ikke skulle regnes til Fattighjælp og derfor ikke skulle refunderes. Det Samme er Tilfældet med Kur og Pleie i 3 Maanedet efter, at Vedkommende er kommen paa et bestemt Sted. Det forekommer mig ubilligt, at naar en Mand første Gang bliver syg og trænger til Kur og Pleie, saa skal det absolut refunderes, og det fører

ogsaa til mange Mellemregninger mellem de forskjellige Kommuner. Disse Bestemmelser ere altsaa noget mildere end de, der findes i den nuværende Fattiglov. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at efter Forslaget til § 67 har jeg glemt, inden jeg sendte Forslaget til Trykning, at faae optaget en § 68, der gik ud paa at ophæve de nuværende Amtsfattigkasser og lade deres Midler overgaa til Amtsrepartitionsfondene. Deraf følger, at den anden Bestemmelse, der findes i Udkastets § 72, ogsaa maatte ophæves, nemlig Kapitel 8 i Reglementet af 5te Juli 1803 for Landet. Der har man fastslaaet, hvilke Indtægter der skulde tilflyde vedkommende Amtsfattigkasser. Da man ophævede Amtsfattigdirektionerne, saavidt jeg erindrer i 1841, forekommer det mig, at det nu var paa Tide ogsaa at ophæve Kasserne og lade Pengene gaa over til Amtsrepartitionsfondene. At have disse to forskjellige Kasser under den samme Myndighed forekommer mig at være mindre heldigt. Jeg kommer nu til en anden Bestemmelse om Understøttelse under særegne Forhold. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at jeg ordret har taget denne Bestemmelse af det, Regjeringen i sin Tid har foreslaaet, der gik ud paa, paa en meget human og heldig Maade at komme de ældre Trængende til Hjælp, navnlig de Personer, som have naaet det trejndstyvende Aar, og indtil den Tid ikke have modtaget Fattigunderstøttelse, som enten ikke er eftergivet eller tilbagebetalt. Naar disse Personer have indskudt en vis Sum i en af Staten garanteret Førgelsesanstalt og desuagtet maa forlange Hjælp af Kommunen, skal det ikke betragtes som Fattighjælp. Jeg er saaledes ikke gaaet videre, end Regjeringen har foreslaaet, idet jeg erindrer fra tidligere Tid, at det hos enkelte Medlemmer af dette Thing vakte Modstand. Det Samme gjælder om det andet Forslag angaaende dem, der i 3 Aar have været Medlemmer af en Sygekasse. Jeg har ment, at for dem, der gaa ind i en Sygekasse og saaledes i Gjærningen vise, at de ikke ønske at falde Fattigvæsenet til Byrde, men som mulig maatte have offret Mere, end de have Raad til, skulde den Understøttelse, de modtage af det Offentlige, ikke betragtes som Fattighjælp. Det forekommer mig at være en human Bestemmelse, og det er min bestemte Overbevisning, at den vil have gode og praktiske